

הביט המושיע משך בכתפיים,
ענה זה גבוה ואין לי כנפיים,
תתחילו ללכת תפעילו גפיים,
אולי זה קרוב, אני בלי משקפיים...

לאיש יש מילה ואין ספור הברקות,
אם נלך בדרכו של נותן המכות,
הן לבטח נגיע תוך כמה דקות...

אז לקחו הם כמה נשימות עמוקות,
ויצאו לחולות כמו מסע אלונקות,
בחורים ילדים אימהות תינוקות,
בלבוש סמרטוטים ורגליים שחוקות...

עד שבוקר אחד אלוהים שוב תקשר,
ואמר למשה בוא עלה חיש מהר,
זכיתם אתם רק תחתום תאשר,
תקבלו מדינה שהרוב בה כשר...

עלה משיחנו בקושי כבר זז,
כי מיום שנבחר רוב חייו הוא תוזז,
טיפס על ההר כך באפס כוחות,
שם קיבל הוראות חרוטות על לוחות...

בכוחות אחרונים לא מרגיש את הרגל,
יחד לספר ארץ יש, ציירו דגל,
שלפתע קלט "צהלות כדורגל",
ומיטב בחוריו שרוקדים שם מול עגל...

אז בזעם ניפץ הוא את שני הלוחות,
וצעק שתלכו כבר לכל הרוחות,
כי עוד כמה אפשר כבר לתת הוכחות,
ועובדות שיהיו דעתכם מניחות...

כעת עם עקשן תקפלו שוב שמיכות,
יש בשורה לי אליכם מיטב המוחות,
הטיול שהיה כבר על סף מנוחות.
יתארך בשנים 40 לפחות...

(קובי זו ארץ)

זה קרה עוד לפני המצאת השעון,
במצרים שלט מלך גנגסטר גאון,
עברייני מלידה ו"לבן צווארון",
שבנה פירמידות ללא רישיון...

כך שנים הוא בנה התרחב הברון,
העסיק פועלים, לא שילם מחירון,
עד שבוקר בהיר שם הופיע טירון,
שאמר, שמי משה ואחי אהרון...

המלך הביט במשה בחרון,
מאין צנחת לי מר בחורון,
קפל עצמך ותחזור לארון,
שלא תיהפך פה דמותך זיכרון...

משה שלרגע היה קצת המום,
פתח פיו למלך השיב בגמגום,
שחרר את עמי כי גם ככה עגום.
ועשה סוף למלט, לטיט לפיגום...

נשלחתי בשם אלוהי היקום.
שמסר, שלח בניו כי עליך יקום,
אנא בוא תתפשר נעשה פה שיקום,
כי אם לא עבדיך יחליפו מיקום,

המלך סימן שם לשניים לקום,
לשדרג את האיש מזקוף לעקום,
אז שלף משה שרביטו בתחכום,
והפך לנחש ועכשיו לסיכום...

הוא המחיש את כוחו לאותו איש הפשע,
שנתן לו מכה והוסיף לה עוד תשע,

גם פתח את הים וסגר על הרשע,
כך חילץ עם שלם שהיה חסר ישע...

כשעברו בני עמנו את ארץ מצרים,
עמדו יבשים הם ליד קו המים,
פנו למשה שישאל בשמיים,
מתי מגיעים אם ביום או יומיים...

חג שמח!!!

ברכה כל כך נצימה ומכרת שהיום מקבלת שמחות אחרת.

שמחה... איך נמצא את השמחה בתוכנו היום? הרי "תשמחה בנות
בלשמים ותצלוזנה בנות הצרפטים"...

היכן חג החירות המוכר לנו כל כך? אחינו ואחיותינו בשבי ולנו נשאר רק האביב, הקציר
והברחשים.

ואיך על פי כן... חג שמח!!!

כי מותר לנו גם לשמות, יחד עם הצצה ושאר הרגשות שמציפים אותנו.

חייבים אנחנו להמשיך ולהיחמס על חירותנו ויחד עם זה להמשיך לחיות את חיינו.

בחרתי לשתף את שירי הנחמד של איש אופטימי וצליף (קוביץ) ומאונה מסדר הפסח המקסים
שהכינו ילדי המרכזים והמתנ"ס כדי לאפשר לכולנו לנשום קצת אוויר של חג (ואם לוי, להשיף
מכתפנו לרגע אחד את האחריות לשלום הצולט, להתחבק עם יקירנו, לשמות עם משפחתנו
וקהילתנו ולהיזכר שמה דור ודור צומדים עלינו לבלותנו, ולא יכולים לנו.

קהילה יקרה,

יוצאת ממצרים / חגית אקרמן

לא ביד חזקה
ולא בזרוע נטויה
ולא במורא גדול
ולא באותות
ולא במופתים
אלא בהסוס,
בצעדים קטנים,
בהולת חֶשֶׁך
ברֶךְ
ובדבקות
ובכונה
ובדייק
ובאהבה
נושאת סימנים קטנים
כמו קמטי הזמן העובר,
וחלופי עונות,
גופי המשתנה,
פניני געגועי.
יוצאת ממצרים.

*

(מתוך ההגדה של 'ניגון נשים')

מאחז לכולנו ימים שקטים ורגועים,
ימי חופשה והנאה מהמשפחה, לטובת האינה
מקור מים קריר, לטייל, לבקר, לארח,
להניף דגל של מחאה, להשתתף בהפגנה,
לתת כתף למשפחות הפצועות ולקבל חיבוק.
בחרנו לעשות השנה את ליל הסדר בשדרות
(תחזיקו לנו אצבעות...), לבקר חברים אהובים
מכפר צנה, גביט ומפאסיט כדי להראים
שחיים אנחנו, ומותר גם לשמות ומותר לאהוב.

מאחז לכולנו נמצא את הכוח לשלם בין התחושות,
להנות מהיש (ויש הרבה), לחכות בקוצר רוח
להתמלאות בהריכה ולסיוט שנת הלימודים,
ולהתכונן לחוס הגדול, להתרגש מהמוצרים
הלאומיים ולחשוש מיום הליכרון.

בצעדים קטנים ונחומים, ברוח ובאהבה, בדבקות
ובכונה נמשיך את דרכנו
ואת חירותנו בארץ הקשה שלנו.

חג שמח אחרי הכל ולמרות הכל

אריאל